

[Gert Petersen]

igennem de sidste uger, har befolkningen fået en meget rigtig fornemmelse. Det hænger bl.a. sammen med, at folketinget i dag består af to flertal: et indkomstpoltisk og et reformvenligt flertal, og disse to flertal er selvfølgelig ikke identiske. Det indkomspolitiske flertal omfatter nogle af reformpartierne; socialdemokratiet og det radikale venstre vil have indkomstpoltik plus reformer, men venstre og de konservative vil kun have indkomstpoltik, ikke reformer. Til gengæld består reformflertallet bl.a. af partier, der vil have reformer, men ikke indkomstpoltik. Det gælder SF, VS og retsforbundet. Men reformflertallet bliver først til et flertal, når vi summerer op med socialdemokratiet og helst også det radikale venstre. Så er der altså også fremskridtspartiet, som både siger nej til indkomstpoltik og til reformer, i hvert fald hvis de skal være socialprogressive.

Det var denne situation, der var til at forudse, og som blev kaldt en gordisk knude, det er et andet ord for en knude, der ikke kan løses op. Den socialdemokratiske regering har så søgt at løse knuden ved at gennemføre en krisepoltik, både med indkomstindgreb og visse reformer, ved hjælp af skiftende flertal. Hvordan reagerer så de andre partier, der indgår i de to flertal på denne form for knudeopløsning? De reformvenlige partier, der er imod indkomstpoltik, og som derfor kaldes uansvarlige, accepterer fremgangsmåden. De kunne have sagt: vi stemmer mod den del af pakken, som kun kan vedtages med vores stemmer, for så falder jo hele pakken, også indkomstpoltikken. Men sådan siger de ikke.

Socialistisk folkeparti indstillede sig straks på at acceptere de skiftende flertal; vi ville ikke føre ultimativ politik. Jeg kan forstå, at venstresocialisterne åbenbart ræsonnerer på samme måde: selv om den positive del af pakken er beskeden, har VS ikke gjort sin støtte til den afhængig af, at regeringen dropper indkomstpoltikken, selv om de derved faktisk kunne bringe regeringens indkomstpoltik til fald. Og retsforbundet har jo i årevis opfordret enhver siddende regering til at klare sig med skiftende flertal.

Hvordan optræder så de reformfjendtlige partier i det indkomspolitiske flertal, altså de såkaldt ansvarlige partier, venstre og de konservative? De optræder efter princippet: kan vi ikke få det hele, så vil vi ikke nøjes

med det halve. De vil kun acceptere, at deres egen politik føres igennem til punkt og prikke. Deres had til de ret så beskedne reformer, der findes i pakken, er så umådeligt, at de truer med at stemme mod det, som egentlig ellers er skåret til efter deres læst, bare for at bringe de beskedne reformer til fald.

Derfor er det disse partier, der gør situationen kaotisk, som optræder ultimativt og groft uansvarligt. Jeg håber, vælgerne vil huske det, hvis dagen i dag udløser et valg, og jeg håber under alle omstændigheder, at statsministeren, som jo tidligere har været sådan lidt forelsket i disse to partier, også vil huske det, sådan at den flirt, der tidligere har eksisteret, ikke bliver genoptaget.

Derimod bør regeringen, enten denne eller en socialdemokratisk regering i et kommende folketing, søge samarbejde til anden side med partier, der naturligvis har principper, de ikke fraviger, men som heller ikke er ultimative og groft uansvarlige i deres holdninger, sådan som de store borgerlige partier venstre og de konservative nu optræder.

En sådan nyorientering indebærer, at tyngdepunktet i regeringens politik flyttes over på gennemførelsen af reformer, der kan skabe større social retfærdighed og lette vilkårene for befolkningen, samtidig med at nogle af de væsentlige kriseproblemer imødegås.

SF vil gerne bidrage hertil, både gennem den pression, som skal til for at flytte en så tung skude som socialdemokratiet, der i en årrække har sejlet i kølvandet på de selvsamme reaktionære partier, og gennem skabelse af et sådant samtaleklima, at der kan forhandles om de nødvendige reformer på en sådan måde, at SF kan være med til at præge dem.

SF vil ikke bevæge sig på visse principielle områder, men på mange andre områder er vi rede til forhandlinger og rede til at udvise smidighed.

Her ser vi helt åbenbart anderledes på tingene end venstresocialisterne. Det er allerede fremgået tydeligt, og jeg vil gerne kommentere det et øjeblik. Vi vil nemlig gerne være ved, at vi ser anderledes på tingene end VS, som åbenbart udelukkende tror på øretævernes pædagogik. Det gør SF altså ikke.

Vi oplevede forleden, hvordan regeringen blev fanget i sin egen klodsethed med et egentlig urimeligt forslag, som det bare ikke